

Jaroslava Pechmanová – scénář

1. vstup

Jaroslava Pechmanová se narodila 2. dubna 1939 v Plzni na Letné Jaroslavu a Josefě Martínkovým. Její dětství bylo poznamenáno válkou. Vzpomínky na tyto události se jí hluboce vryly do paměti. Jaroslava žila se svými dvěma sourozenci a rodiči ve skromném bytě, který museli opustit poté, co byl zničen při náletu.

1. nahrávka

„To byl ten poslední nálet, kdy bohužel osvoboditelé, za celou dobu nás Němci nerozbili a osvoboditelé přiletěli a házeli to, kam neměli. Rozbili, jak je divadlo Alfa, malý, tak naproti hodili bombu a tam spadlo to, udělalo to díru jako hrom a ostatní baráky, to lítaly střepiny a ty baráky prostě tím velkým nárazem jich kus upadlo a nebylo to. My jsme vylezli ze sklepa, a ještě že jsme vylezli, a půl baráku nebylo, ta přední stěna vůbec nebyla. To bylo, to nebylo od nich hezký.“

2. nahrávka

„Neměl přední stěnu, když jsme vylezli na chodník, tak jsme viděli kuchyň, úplně vidím ten kredenc, jakej tam byl, a na tom stál budík a ten budík furt šel tik, tik, tik, tik, tik...“

2.vstup

Dětské oči však naštěstí nevidí válku tak tragicky jako ty dospělé.

3. nahrávka

„No nám jako dětem to nevadilo, asi to vadilo rodičům, protože my jsme z toho měli srandu, my jsme tam měli takovej malej žebříňáček, tam měli naši, tam jsme nasadili našeho Venu, protože byl malej ještě, a šlapali jsme do Kyšic pěšky. Ten pocit, že nemáme nic, to nám taky nevadilo, že jo, protože to člověk v 6 letech neprožívá. Dneska jo, kdyby neměli tady placku v 6 letech, tak by byly smutný. To bylo jiný, prostě všechno bylo jinak.“

3. vstup

Tohle jí ale navždy zůstane v hlavě.

4. nahrávka

„Jsme vylezli a takhle stála půlka baráku tam hořelo okno a v tom byla paní v tom okně, stála... A to okno hořelo a ona tak křičela, to ti tak zůstane v hlavě, ona měla takovou rádiovku na hlavě, kabelku, oblečená, a neunikla z toho.“

4. vstup

Rodina našla útočiště u babičky v Kyšicích, kde všichni společně bydleli v jediné místnosti.

5. nahrávka

„To jsme jenom na přechodnou dobu k babi, protože jsme tam... Babička měla 8 dětí a všichni přišli, protože všichni tam, kde bydleli, v Rokycanech a podobně, tak prostě ty domy padly za oběť, tak to bylo kruté. A to tam ještě tam se chodilo do studny pro vodu a kolem ní stáli ti vojáci, co museli odejít, ty Němci, takový černý hábity, to měli až na zem ty kabáty, strašidelný byli, ale už byli po, už neměli vůbec žádnou moc.“

5. vstup

Po válce navštěvovala základní školu nad Hamburkem. Ve škole byla pilná a oblíbená mezi spolužáky, ale její životní sny byly brzy narušeny realitou poválečného období. Jaroslava toužila stát se zdravotní sestrou, avšak finanční situace její rodiny jí to neumožnila. Místo toho se rozhodla studovat aranžérství, aby mohla co nejdříve začít pracovat a pomoci rodině. Ve 20 letech se vdala a během následující dekády se jí narodily 3 krásné děti. I přes všechny překážky, které jí život nachystal, prožila a žije naplněný život.

6. nahrávka

„Takže já si na život, na celej, nestěžuju.“